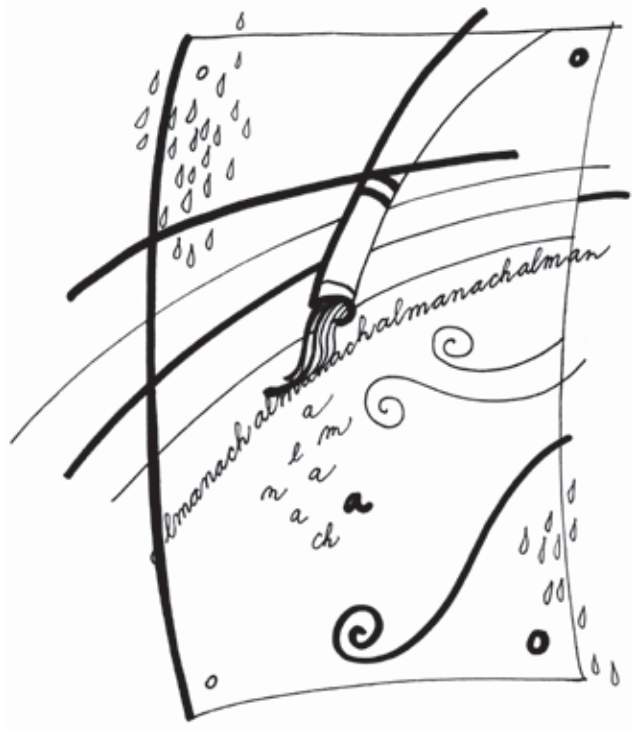

**Almanach žákovské poezie
2007/2008**

**Ostrava
červen 2008**

Hlavou se honí myšlenky voňavé,
raďte si přivonět dámy a pánové!
Všechny je pochyťám, papír to snese,
ted se, jak pyšný páv, tou knihou nese!

Štěpánka Macháčková

Maluji duhu

Vzít štětec do ruky
A udělat pár tahů
Jen pár šmouh
Co zmařilo mou snahu

Kde je ta doba
Kdy duhový byl svět
Zbyla už jen zloba
A smutek co je zpět

Jemně nanáším
Barvy na nebe
Smutně přednáším
Básně pro tebe

A duha na nebi je černobílá

*Petra Kvasnicová, 9. třída
ZŠ, Pěší 1, Ostrava – Muglinov*

Život

... je jako
/příletová hala/
Bez míst k sezení
/zlomená snaha/
Na tom nic nezmění

Počítám drobné
/jenž házím do kašny/
Myslím na odchod
/jenž je tak nešťastný

V ruce jen pouhá
/jednosměrná jízdenka/
Do světa nového
/zbude jen myšlenka/

Roztáhnu pak křídla
/skončím to dopisem/
A andělský úsměv
/bude mým podpisem/
... vždyť život je sen.

*Petra Kvasnicová, 9. třída
ZŠ, Pěší 1, Ostrava – Muglinov*

Můj anděl Gabriel

Šepot
/tak strašně křičel/
Ptala jsem se mámy
/kam, že to ptáci odlétají/

Pozorovala jsem
/kapky deště/
A slunce
/co stékalo po duze/

Na stole popelník
/a v uchu sicerku/
Nechtěla jsem být
/viděna/

Přála bych si
/vrátit čas/
A pořádně ho nakopat
/pan osud/

Jako skleróza. která tě nutí
/zapomínat/
A vysmívat se času
/který nejde zastavit/

Pak přišel On
/křídla měl z hedvábí/
Roztáhla jsem náruč
/a na čele vlhký polibek/

Můj anděl Gabriel ..

*Petra Kvasnicová, 9. třída
ZŠ, Pěší 1, Ostrava – Muglinov*

Pohled stovky očí

Němá tvář
/zrcadla/
Dělá, že tě nezná
Popadneš knihu
/poezie lásky/
A střepy se vysypou z rámu

Pokřivený
/obraz/
A pohled stovky očí
Jsi připravená
/přijmout ránu/
A vše skončit

Ve snech se vše vrací
/pokřivená realita/
A ty se ztrácíš
/v pláči/
Nelítostně hledáš
Ve svých snech

Bloudíš v ulicích
Které nemají jméno
/a neznají to tvé/
Hledáš a já volám
/nenajdu tě/
Tady jsem

*Petra Kvasnicová, 9. třída
ZŠ, Pěší 1, Ostrava – Muglinov*

Věčná naděje

Tak nádherná
A přitom tak smutná
Další slza
Jenž nebyla nutná

Ležíš a svíjíš se
Na pokraji sil
Apokalypsa blíží se
Však ty máš svůj cíl

Vstaň a osuš své slzy
Vystel své nitro štěstím
Vše nejde, tak strašně brzy
V tom světě dnešním

Drž se, Vílo ...

*Petra Kvasnicová, 9. třída
ZŠ, Pěší 1, Ostrava – Muglinov*

Když tůně v očích tvých se pláčem zakalí,
já tiše poslouchám, co rty tvé mi šeptají.
Tak neříkej už nic, teď to ticho poslouchám,
v tom tichu jsi ty a já tě objímám.
Neříkej už víc, vždyt tohle všechno vím,
zastavím čas a pak tě políbím.
A až nás dnešní noc do tmy zahalí,

stále budu vidět teplo v očích tvých.
Teď možná víš, co to ticho znamená,
asi spolu letíme, já jsem ty a ty jsi já!
Nechci jinde být, mé štěstí je náruč tvá.
Tak neříkej už nic, teď to ticho poslouchám,
v tom tichu jsem já a tebe objímám.

*Kamila Blažková, 9. třída
ZŠ, Bohumínská 72 – Slezská Ostrava*

Můj princ

Znám svého prince
na bílém koni,
ale myslím,
že zde nikde není.

Znám jeho tvář,
v očích má zář,
pěkný úsměv
a neznám u něj hněv.

Svému princovi
chci říci:
sejdeme se v pět
zítra v našich snech.

*Lenka Mertová, 7. třída
ZŠ, Bohumínská 72 – Slezská Ostrava*

Potřebuji tě stále víc

Jsi má něžná jistota,
pro kterou ráno vstávám.
Jsi má hříšná myšlenka,
se kterou si hrávám.

Jsi jako hudba,
kterou si stále v duchu broukám.
Vidím tě skoro ve všem,
na co s radostí koukám.

Už jsi pro mě droga,
každý den tě musím mít.
Potřebuji tvou touhu, něhu,
abych mohla šťastná být.

*Veronika Brašová, 9. třída
ZŠ, Bohumínská 72 – Slezská Ostrava*

Škola a já

Škola mě moc nebaví,
neleze mi do hlavy.
Spoustu jiných zájmů mám,
myslím, že v tom nejsem sám...
Ať chci nebo ne,
musím se však učit,
hlavou svou nešťastnou
rovnícemi mučit...

Násobení, dělení, odčítání, sčítání...
Obzvlášť ta matyka mi pěknou hrůzu
nahání!
No vždyť z ní taky trojku mám.
(A v tom taky nejsem sám.)
Pravda ale je,
že mne to docela mrzí,
musím s tím hnout,
a to pěkně brzy!
Do konce roku mám spoustu času,
chci aspoň dvojku –
jinak mi rodiče napaří basu.

Škola mě moc nebaví,
i když tam chodím docela rád,
mám nápad:
Co kdyby se přestalo úplně známkovat?
To bych potom doma dělal,
že jsem ten nejlepší žák,

a nějaké pořádné jídlo by pojíst chtěl.
Mimozemšťan ho zavedl do budoucnosti, do
centra České republiky,
kde se mamut podivil, že tam není prales, ale
domy, cesty a chodníky.
Mimozemšťan vše mamutovi vysvětlil
a kouzelný plášť, kterým přiletěli, odhodil.
Ale kde je to jídlo, co jsem si přál,
se ho s údivem mamut ptal.
Jídlo je v kuchyni na konci ulice,
kde jsou hranolků plné krabice.
A co vlastně hranolky jsou?
Ptal se mamut mimozemšťana s tvářící udívenou.
Hranolky jsou z bramborů kousky,
budeš si olizovat fousky.
Po chvíli si hranolky v kuchyni dali
a u toho si povídali.
Když už mamut snědl poslední hranolku,
tak ho mimozemšťan přenesl zpátky do
Pravěku.
Mamut mu poděkoval,
že ho do budoucnosti vzal
a vše pak pravěkým lidem vypravoval.

*Anežka a Johana Stavařovy,
Tereza Opršalová, 4. třída
ZŠ, Gajdošova 9 – Moravská Ostrava*

Chybíš mi

Chybíš mi víc a víc,
bez tebe neudělám nic.
Miluji tě a chci být s Tebou napořád.
Mé srdce je jen Tvé a doufám,
že i Tvé je pro mě dokořán.
Jen pro mne.
Chybíš mi...

*Aneta Čubová, 9. třída
ZŠ, Gajdošova 9 – Moravská Ostrava*

Potkan a potkanice

Naše paní potkanice
zakousla se do police.
Chtěla si vzít pouze klíč,
a z výšky na ni spadl míč.

Nepomohl jí ani odpadnout od police,
ale zato ji pořádně bolela palice.
Když pan potkan přišel domů,
v leknutí si zlomil nohu.

Netruchlil nad potkanicí,
nýbrž nad zničenou policí.
Avšak bolela ho hrozně noha
a přemýšlel, jak vzít roha.

Jenže noha zlomená
byla napůl zelená.
Potkanici vypad zub,
potkanovi ocas zrud.

A tak oba doma byli,
v duchu se i pomodlili,
aby potkanice odpadla
a potkanovi noha zůstala.

*Andrea Vasilková, 9. třída
ZŠ, Gajdošova 9 – Moravská Ostrava*

Škola volá

Škola volá, už je čas,
zítra přijdu zase včas.
Do školy se nebojím,
protože rád všechno vím.

*Tomáš Místecký, 4. třída
ZŠ, Bulharská 1532, Ostrava – Poruba*

Děti, vstávat, hola hola,
sluníčko už z dálky volá.
Děti, vstaňte, přijďte včas,
lavice už čeká vás.

*Matyáš Tichý, 4. třída
ZŠ, Bulharská 1532, Ostrava – Poruba*

Školo, školo

Školo, školo, školičko,
Naučíš nás maličko?
Chceme velmi chytří být,
Spoustu věcí se naučit.
Chytří budeme tak akorát,
Až budeme dělat doktorát.

*Tereza Carbolová, 4. třída
ZŠ, Bulharská 1532, Ostrava – Poruba*

...

Máme rádi učení,
ale je to mučení.
V pouzdře máme tužky
a na hlavách růžky.

*David Rajský, 4. třída
ZŠ, Bulharská 1532, Ostrava – Poruba*

Š

Dneska ráno

Dneska ráno při snídani,
myslela jsem na učení.
Těším se na tělocvik,
umím totiž pánský klik.

Horší je to s matikou,
čísla se mi popletou.
Výtvarku mám taky ráda,
Namaluju kamaráda.

Anglinu se naučím
a do světa vyrazím.
Už se těším do školy,
mám napsané úkoly.

Učitelku hodnou máme,
hodně si s ní povídáme.

*Tereza Lysková, 4. třída
ZŠ, Bulharská 1532, Ostrava – Poruba*

Zimní radovánky

Jedu, jedu na saních,
před sebou mám bílý sníh.
Kluci, holky, volám shora,
uhněte mi prosím zdola.

Jedu, jedu na saních,
před sebou mám pořád sníh.
Kopec dlouhý, pořád jedu,
doufám, že tam dolů sjedu.

Rychlost mám už velikou,
dojždím tak s obavou.
Dojel jsem však skvěle dolů.
Ach jo, kdo má šlapat vzhůru.

*Dominik Kučera, 6. třída
ZŠ, Bulharská 1532, Ostrava – Poruba*

Přátelství

Já teď pouštím balónek
jako malý medvídek,
aby odnesl smutek a žal,
nic zlého ve mně nezanechal.

Chci, ať doletí k tobě
v co nejbližší době,
aby ti řekl jen
můj veliký sen.

Že nechci se hádat,
nikdy ti už nezamávat.
Kdykoli se potkáme,
že chci, ať se poznáme.

Snad spolu máme tajemství,
vždyť to patří k přátelství.
Snad se máme rádi,
jak největší kamarádi.

*Monika Šišková, 7. třída
ZŠ, J. Valčíka 4411, Ostrava – Poruba*

Dveře

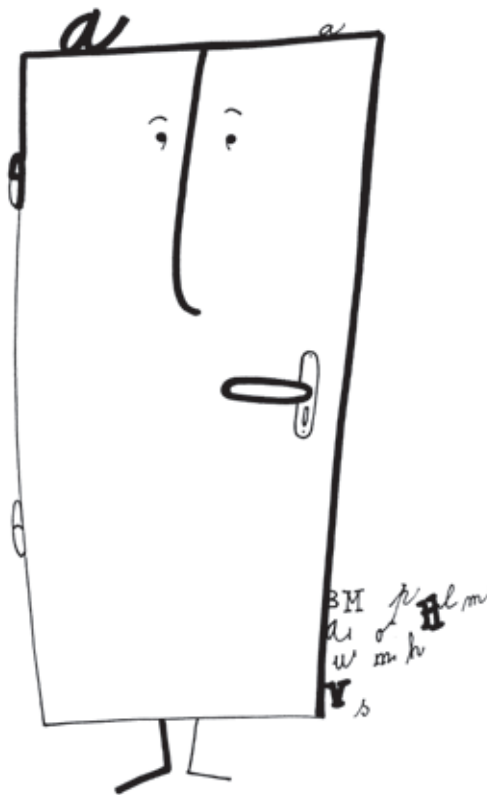
Všechny dveře mají kliku,
což jim kdekdo závidí.
Proto panty vrznou v tichu,
že na nos si nevidí.

Každý atlet dělá kliky,
div se z toho neztrhnou.
Zato dveře mají vždycky
aspoň jednu hotovou.

Každé dveře mají zámek
jako dávný král.
Málokdo má dneska domek,
zámek – ten by každý bral.

Dveřmi sice kdekdo práská,
když na něho přijde vztek.
Ale zato jako kráska
nosí pěkný řetízek.

Pročpak dveře nepromluví?
„Nemají čím,“ někdo řek’.
Ale on však něco neví –
mají přece jazýček.

Proč se dveře do divadla
nevydají nakrátko?
Proč by něco nezahledly,
když už mají kukátko?

Tři panty ty dveřím stačí,
nikdy jim je neberou.
Protože jak na pavlači
s nimi nikdy nemelou.

Dveře mají toho mnoho,
ale vrata do dvora,
tak ty zdobí kromě toho
ještě taky závora.

*Michael Kolařík, 9. třída
ZŠ, J. Valčíka 4411, Ostrava – Poruba*

Ulice

Když podíváš se z okna ven,
v očích se ti ukáže plamen.
Jdeš se smetím,
někdo ti vrazí do ramen,
hodí ti po hlavě kámen.

Máš otřes mozku,
říkáš si – co jsem to za trosku?
Na ulici je to tvrdý,
musíš si zvykat,
nemůžeš vzlykat.

Popsrejované domy,
několika bláznů sklony.
A my křičíme:
Ne, my v tom nejedem,
my svůj život jinak rozjedem!

*Dalibor Košák, 8. třída
ZŠ, Fr. Formana, Ostrava – Dubina*

Pro tebe

Každý svoji cestu dobře zná,
ale já nevím, která je má.
Cestu do tebe budu si rok co rok
a každý rok jen jeden krok
Kolik těch kroků udělat smím?
O odpověď tě teď prosím.
Zraněné jsou city mé i tvé,
srdce ušlapané, ale ne mrtvé.
Své chování však nedokážu vrátit,
ráda tě mám a nechci tě ztratit.

*Nikola Handlová, 8. třída
ZŠ, Fr. Formana, Ostrava – Dubina*

Ztracená láska

Ztratil se od lásky zlacený klíč,
večer tu byla, ráno je pryč.
Kam se jen ukryla, schoulila tiše,
srdce tu nechala a sotva dýše.

Má láska odešla jak vzácný květ.
Říkám si – nenávidím!
A přitom doufám –
vrať se mi zpět.

Nikdo už nezachrání ubohou dušičku,
utrhl jsi, pošlapal tu rudou růžičku,
co vonět chtěla jen pro tebe každičký
den.

Láska se ztratila jak krátký sen.

*Nikola Stará, 8. třída
ZŠ, Fr. Formana, Ostrava – Dubina*

Mašinka

Byla jednou jedna mašinka,
kouřilo se jí z komínka.
Všichni se v ní chtěli vozit,
často volala: „Přestaňte mě už zlobit!“

Mašinka byla sice mladá dáma,
ale byla rychle udýchána.
Přesto ráda jezdila
a všechny ráda vozila.

Teď, když už je stará paní,
je po oblíbeném ježdění.
Mašinka je z toho smutná,
vzpomíná na léta rušná...

*Žaneta Kocianová, 8. třída
ZŠ, Chrjuginova 12, Ostrava – Zábřeh*

Zimní radovánky

Po podzimu přijde zima,
to bude venku zase prima!
Všude kolem hodně sněhu,
ve městech i na Pradědu.

Ze sněhu si postavíme sněhuláky,
někdy se budeme koulovat taky.
Na hory jedeme lyžovat,
kdo to neumí, bude sáňkovat.

Vrány nahlas krákají,
ale nám to nevadí.
Při bruslení na zamrzlé řece
děláme kotrmelce...

Někdy pády trochu bolí,
ale šrámy se zahojí.
Mráz mi zmrazil tvářičku,
zahnal mě do teplého domečku.

*Kateřina Čerkovská, 9. třída
ZŠ, Chrjuginova 12, Ostrava – Zábřeh*

Vzpomínky

Nezapomenu na zážitky,
které do srdce vložil jsi mi.
Nezapomenu na Tebe,
na krásné chvíle, které dal jsi mi.

Opustit Tě v mých myšlenkách
snad ani nejde.
Myslet na Tebe stále musím
a nikdy mě to nepřejde.

Jenom v mé mysli Tě prosím,
prosím o odpuštění, prosím o Tvůj
dotek.
Prosím o život ve skutečnosti,
nejen s náručí plnou fotek.

Náš vztah už ale nelze vrátit zpět,
přesto máš navždy můj vděk.
Za každou pěknou vzpomínku,
za každou malou chvílunku.

*Pavla Černíková, 9. třída
ZŠ, Chrvjukinova 12, Ostrava – Zábřeh*

Zima

Zima klepe na dveře,
kdopak z vás jí otevře?
Připraveným ona přeje,
sáňky, boby popadneme.

Pofrčíme s kopce dolů,
postavíme sněhuláka,
zima,zima, ta nás láká,
nechce se nám domů.

A přijdou taky Vánoce,
hurá, dárky po roce!
Pak nás čeká Nový rok,
zima ztrácí zimní krok.

Ještě trochu sluníčka,
zima zavře svá víčka.
Když slunce začne hřát,
zima půjde spát.

*Hana Černá, 7. třída
ZŠ, Chrvjukinova 12, Ostrava – Zábřeh*

NOC

V dáli září slunce,
jako malá svíčka,
a ty zavíráš víčka,
zříkáš se tím zraku,
místo světa, jenom v mraku...
O kus dál, potok zurčí,
nad ním prostá kuna,
žalem, trpem úpí,
zdvihá hlavu k nebi,
kde rozrůstá se luna...
Královnino rouško,
temná to moc,
šimraje tvé ouško,
přichází noc.
Uhasíná svíčky plamen,
zlá je to doba,
vysychá života mého pramen,
budeš vdova.

*Ondřej Toloch, 8. třída
Jazykové gymnázium Pavla Tigrida,
Ostrava – Poruba*

TETIČKO Z LOVOSIC

Má tetičko jsi má vřla,
v paži tvé je litá síla.
Vychovala jsi děti tři s radostí,
měla jsi plno starostí.
K tobě já vždy jezdim rád,
už od dob, kdy byl jsem mlád.
Jsi lásky plná maminka,
miluješ svá miminka,
staráš se o celou rodinu,
v naprosto každou hodinu,
jsi ještě mladá víc,
co může ti scházet-nic.
Lásku naši máš,
je to život náš,
na tebe se budu těšit,
hlavu kvůli tobě věšit.
Z jalovce, lípy větvičko,
shledáme se opět tetičko!

*Ondřej Toloch, 8. třída
Jazykové gymnázium Pavla Tigrida,
Ostrava – Poruba*

Povaha

Nepřipadá v úvahu
mít takovou povahu.
Musíte mít jinou,
agresivní, línou,
abyste to zvládli,
hned se nepropadli,
když jste strašpytel, je to na pytel.
Odvažte se, užijte si jinou povahu.
Je to velká legrace,
stojí to za snahu.

*Marek Zemek, 6. třída
1st International School of Ostrava
Ostrčilova 1/2557 – Moravská Ostrava*

Zmatek

Tento večer v pátek,
když je bláznů svátek,
přijde velký chlápek,
hned způsobí zmatek.

Nastražíme drátek
u domovních vrátek
a ten velký chlápek
do něj strčí drápek,
už nebude zmatek
na ten bláznů svátek.

*Marek Zemek, 6. třída
1st International School of Ostrava
Ostrčilova 1/2557 – Moravská Ostrava*

Útěk

Utíkám, utíkám,
až se strachy zalykám.
Honí mě ta příšera,
co vylezla z jezera.
Dotírá a dotírá,
je to velká špindíra.
Plive po mně hroudy hnoje,
pohnojí mi půlku kroje.

Řek jsem si, že to je konec,
že nejsem tak velký borec,
abych utek příšeře,
co bydlí v tom jezeře.

Ale pak ta příšera
znenadání prozřela,
vrátila se do jezera,
potopila se tam celá,
na slunci by, zvláště dneska,
uschla jako malá tr

*Marek Zemek, 6. třída
1st International School of Ostrava
Ostrčilova 1/2557 – Moravská Ostrava*

Tajemství lesa

Tajemný les ve svém nitru skrývá
tajemství,
velké jak celá ves.
Jen stromy mohou to tajemství rozluštit,
jen oni mohou jen.

Kdo by chtěl to velké tajemství rozluštit,
ten podat by se osudu svému musel.
Jen on by se to tajemství dozvěděl,
a nikdo jiný by to nikdy neuslyšel.

*Veronika Bystroňová, 6. třída
ZŠ a MŠ, B.Dvorského 1, Ostrava – Bělský les*

Básnička o slušném chování

Na paměti vždycky mějte,
doma křičte doma klejte.
Pokud vyrušovat budete,
u tabule zrudnete.

Já pravidlo porušil,
v hodině učitele vyrušil.
Teď se ovšem omlouvám,
nikomu jinému, než Vám.

A proto třídě radím:
„Aby se zdržela poznámek,
pak budeme všichni spokojeni,
to se vsadím.“

*D. Dobrý, 7. třída
ZŠ a MŠ, Ostrčilova 1 – Moravská Ostrava*

Byla to chyba

Byla to chyba
bylo to porušení školního řádu.
A to já vím
tuhle básní napravím.

Mám se začít omlouvat, breččet, litovat,
slobovat?
Ehm...
Stačí se jen začít slušně chovat.

Což by mělo znamenat:
1) Nebavit se o hodinách.
Když se bavíš, začne se totiž a v tom je
ta potíž
bavit celá třída.

2) Nevykřikovat, ale hlásit se.
Je to totiž jakési znamení
pro kantora, že mu chcete sdělit své
vědění
a on by měl být vaše podpora.

3) – Proč já vám to vůbec říkám?
Já budu dávat přednost hodinám
v kterých se budu chovat podle tohoto
řádu.

Mám z toho dobrou náladu.
Vy na body řádu přijdete samy
nejste přeci žádné lamy.
A tak končí básnička
to jsem ale hlavička.

*Tereza Bastlová, 7. třída
ZŠ a MŠ, Ostrčilova 1 – Moravská Ostrava*

Zlobení

Někdo zlobí nechtěně
Třeba štěně, když si hraje,
nebo sníh když taje
Boty promáčí nebo žáci skotačí.

Neslušně se chtěně chovat,
znamená vyrušovat.
A já již vím,
že se polepším, to slibuji,
že jsem zlobila lituji.

Zlobím málo, zlobím více
Sotva sednu do lavice.
V lavici se nepoznávám,
nevím co to se mnou je.
Děcka se mi pořád smějou,
uča mě jen lituje.

*Patricie Kóšová, 7. třída
ZŠ a MŠ, Ostrčilova 1 – Moravská Ostrava*

Pět kostí se zápěstím

I.

Tráva zelená, šťastná zdá se býti,
každý nad tou krásou jihne,
na nebi slunce radostně svítí,
tu se však v trávě něco mihne.

Mihla se v trávě, mihla se za stromem,
rychle šířící mor je jejím vzorem.
Jen bledý záblesk smrti,
ty prsty rády škrtí.

Je rychlá, krvežíznivá,
nezná bolest, nezná cit.
Její myšlenka je jediná...
Pod kůží všem smrt vrýt.

Nenávist krutá skrývá se v pravé ruce,
v kostech pravé ruky,
svými nehty rozpáře vše co chce,
vydáte jen mlaskavé zvuky.

Síly ztrácí při úsvitu,
přesto před ní není úkrytu,
koho chce zabít zabije,
není to chtíč, spíš mánie.

Není to mánie, spíš touha,
myšlenka je pouhá

II.

Příši báseň do literárky,
hbitě popisuji stránky,
padá temný soumrak,
snad to nebude deštivý mrak.

Cvak! Cvak! Cvak!
Něco se šustlo pokojem,
asi malá muška,
mám dojem.

Cvak! Cvak! Cvak!
Ozve se znenadání,
muška však už dávno vyletěla ven,
teď zbývá abych měla poslední přání,
aby to byl jen další sen.

Další sen to bohužel není,
cítím něčí přítomnost,
tohle už je k zbláznění,
z něčeho, či z někoho, číší nemalá
zlost.

Zabouchnou se dveře mé,
západka zaklapne,
a mě v tu ránu napadne,
jestli mi holý život zůstane.

Závan smrti opře se do mého zátylku,
spatřím snad ještě někdy svou
milovanou maminku?

Najednou však vymrští se,
pět kostí se zápěstím,
smrt která rychlostí geparda blíž se,
svůj osud už dávno zpečetím.

Podepíšu ještě báseň,
poté ji skropí krvavá lázeň.

*Zuzana Špulerová, 8. třída
ZŠ a MŠ, Ostrčilova 1 – Moravská Ostrava*

Co se děje na podzim

Svítí krásné sluníčko,
užijte si ho maličko.

Však začíná právě podzim,
kde barvy listů rozkvétají,
kde děti draky pouštějí.

A když mraky zatáhnou se,
prší až do zimy.

Vlaštovky právě odlétají ...

*Klára Klemensová, 5. třída
ZŠ, Matrossova 14, Ostrava – Hulváky*

Láska

Můj kamarád přišel na hrad,
uviděl tam holku plakat.
Pošeptal jí do ouška,
ať nepláče, že on ji má rád.

Vynesl ji po schodech
na nejvyšší věž.
Spolu se dívali na širý svět.

Ráno běhali po trávě
v níž rosa blýská se.
Na školu však zapomněli.

Já se jim ani nedivím,
protože ta láska krásná
nad všechno učení je.

*Veronika Černecká, 6. třída
ZŠ, Matrossova 14, Ostrava – Hulváky*

Místečko

Rosa studí
jako mráz.
Najdem si místečko,
kde se tráva zelení.

Láska je tak krásná,
že do školy se nechce.
Holky s kluky sedí
na schodech.

*Nikola Holubová, 6. třída
ZŠ, Matrossova 14, Ostrava – Hulváky*

Zima

Vítr fouká do komína,
brrr, to bude venku zima.

Všude bílá peřina,
tímhle zima začíná.

*Nikola Niedzielová, 5. třída
ZŠ, Matrossova 14, Ostrava – Hulváky*

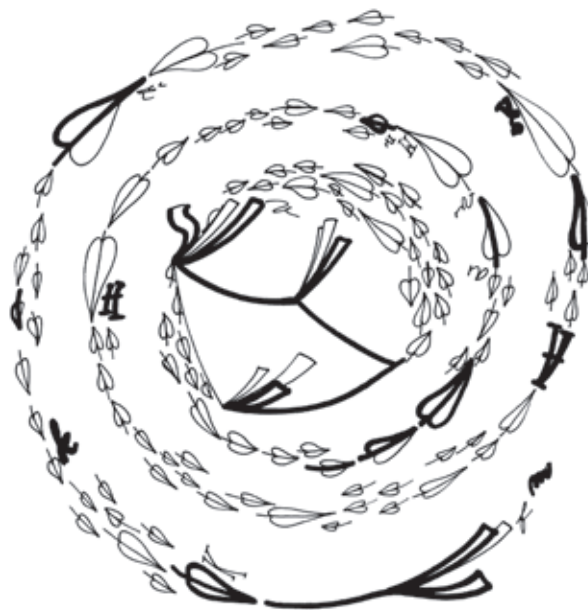
Podzim

Slunce, slunce, sluníčko
svítí už jen maličko.
Na obloze letí drak
a pod ním jede vlak.

Na stromech jsou různé barvy,
dole na salátech lezou larvy.
Pod stromem jsou listy,
Tomáš se zamiloval do Kristy.

Hurá je tu podzim,
děda žije mnoho zim.
Vlaštovky létají na lávky,
maminka přidala do obědu hrst Podravky.

*Michal Kubica, 5. třída
ZŠ, Matrossova 14, Ostrava – Hulváky*

Láska

Mám složit básničku
o hradu,
kde žije láska má.

Ale oni ji mučí
ve škole,
holku mou nádhernou.

Kamarád mi pomáhá
do hradu,
plížíme se po schodech
za tím světem mým.

Tři plížíme se z hradu
ven,
rosa se v trávě blyští.
Jsme spolu,
a proto jsme šťastni.

*Tomáš Kotyk, 6. třída
ZŠ, Matrossova 14, Ostrava – Hulváky*

Láska ve světě

Hrady spolu válčily,
tehdy školy nebyly,
tam se ale měli.

Holky se v zarosené trávě
procházely,
kamarády na schodech
tam potkaly.

Svět je plný nebezpečí,
avšak láska,
ta je větší.

*Tomáš Říha, 6. třída
ZŠ, Matrossova 14, Ostrava – Hulváky*

Sen

Byly jedny černé schody,
vedly do hradní hospody.

S holkama ze školy
na trávě zdravíme pana krále,
hrajeme na schovku.

Láska je život,
láska je svět.

Ráno vstávám do školy,
dívám se z okna.

Jé ta kočka zmokla
a raní rosa kape dál ...

*Matěj Sůto, 6. třída
ZŠ, Matrossova 14, Ostrava – Hulváky*

Čas

Ta věc nepochopitelná
co polapí vás
až přijde ten čas
kdy opustí vás i zbytky světa
a ta růže co ve vás kvetla
zvolna opadá.

Tak právě ten čas
vzpomenete si zas
na hodiny jež visí v temné síni
a jejich ručičky donutí vás
jít k vzdálenému cíli.

Až k tomu cíli dojdete
obklopí vás zpěv labutí
a vy v pavoučí síti uchováte svůj hlas.

Na věčný čas ...

*Kateřina Jedináková, 9. třída
ZŠ, I. Sekaniny 1804, Ostrava – Poruba*

Hádky

Hádky jsou tady
tady kolem nás.
Hádky jsou tady
tady kolem nás.
Hádky, ty hádky, to je nejhorší,
hádají se lidi.
Jak dlouho to jde?
Ujdem mnoho cest?
Máš tolik sil?
Hádky, ty hádky, to je nejhorší věc na
světě.
Kdy odejdou?
Hádky jsou tady,
tady kolem nás.
Jsou nejhorší věc na světě.

*Martina Horváthová, 8. třída
ZŠ, I. Sekaniny 1804, Ostrava – Poruba*

Ticho a čisto

Je tu čisto a ticho,
tak pojď si užívat.
Je tu ticho a čisto,
tak pojď si zařvaat.
Je tady právo, tak pojď.
Máš pravdu, aspoň chvíli si půjdem
užívat.
Tady je čisto, tak pojď
tak pojď si užívat.
Je tu čisto a ticho,
tak pojď si užívat.
Je tu čisto a ticho,
tak pojď si zařvaat.
Jdem, oni přijdou až za chvíli,
pojď si hrát, už za chvíli skončíme.
Pak ocení naši píli.
Pojď si to pořádně užít, až pak to
skončíme.
Je tu čisto a ticho,
tak pojď si užívat.
Je tu ticho a čisto,
tak pojď si zařvaat.

*Martina Horváthová, 8. třída
ZŠ, I. Sekaniny 1804, Ostrava – Poruba*

Vánoce

Venku sněží, venku sněží
se stromečkem táta běží,
dneska je přece Štědrý den,
uklízíme, gruntujem.

Starosti má maminka,
já už nesu polínka,
do krbu na zatopení,
vždyť tu žádný plamen není.

Venku sněží, venku sněží,
zvony zvoní v kostelní věži,
a dárky už pod stromečkem leží.

Hezké jsou ty zimní svátky,
cukroví, dárky i pohádky ...

*Jan Stařínský, 7. třída
ZŠ, I. Sekaniny 1804, Ostrava – Poruba*

Egypt

Chceš mít v zimě léto,
jed do Egypta a je to.

Moře, slunce, památky,
dovolená jako z pohádky.

Život na moři i pod hladinou,
je pro nás Evropany živou pantomimou.

*Karolína Rozehnalová, 6. třída
ZŠ, Matiční 5 – Moravská Ostrava*

Vojevůdce

Mečem zrozen, mečem padnu,
někdy po moci, někdy po krvi prahnu.
Jsem moudrý, když se obracím,
odvážný, když krvácím,
byl jsem zrozen k boji i vědění, během
časů se můj úděl nemění.

Ze starého lidu, jenž ze severu přišel,
já velký bojovník tiše jsem vzešel.
Vládl jsem lidu tisíce nocí,
však zradily mne ti, co touží po moci.

Proč uvrhli mne do vyhnanství, netuším,
ve stínu listů živořím,
v černých lesích Farnhally, jenž temné
síly zabraly.
Jest tam moc nová i prastará,
v korunách stromů schovaná,
ukrytý jsem před nešvary kmenů,
odešel jsem do lesa k temnu.

Vrátím se zpět, až uplynou časy,
v mé hlavě o pomstě zpívají hlasy.
Zas budu na štítu před vojskem nesen,
tváře mých nepřátel poblednou děsem.

*Svatopluk Skoupý, 7. třída
ZŠ, Matiční 5 – Moravská Ostrava*

Svět

Je to svět jaký znám,
často však nevím, kudy kam,
mění se z hodiny na hodinu,
často již z minuty na vteřinu.

Každý na světě máme své poslání,
které nemáme k vybrání,
jsme jen planeta uprostřed nekonečna
a já tu nechci být – zbytečná!

Naštěstí máme někoho,
kdo nás má rád,
někoho, kdo nás dokáže rozesmát,
tak přestaň se ptát.

Tak se usměj, usměj se i ty
a zapomeň všechny trampoty,
na světě nemá se jen žít,
na světě se má hlavně – snít!

*Veronika Tyralíková, 6. třída
ZŠ, Matiční 5 – Moravská Ostrava*

Láska a růže

Vezmi si do rukou červené květy,
vezmi je a pronášej laskavé věty,
které jsou něžné, jak okvětní plátky,
zůstaň tu se mnou, nechod už zpátky.

Přivoň k těm znakům nesmírné lásky
a pohlad svou dlaní mé zvlněné vlásky
neboj se odhalit, co ke mně cítíš,
vždyť je to opětovné a ty
..... ty se i přesto stydíš.

Dals mi tu kytici jako výraz tvé touhy,
chránil mne před pádem do věčné hloubi,
do hloubi smutku a velkého trápení,
od zrad a lstí, od skutků nesprávných.

Tak proč jsi mi odešel, proč si mne nevezl,
do svého světa, kde nesmí vstoupit žal,
řekl jsi, promiň mi, musím už jít,
od sebe musíme se odloučit.

Teď jsem jak bez duše.

Mé tělo sedí a čeká až napíšeš,
nejí, nespí a vůbec nic nevnímá,
jenom tak sedí a tiše vzpomíná,
na ty dny lásky a mnoha obětí,
teď mu však zbylo pouhé slz zkrápění.

*Veronika Masná, 7. třída
ZŠ, Maticní 5 – Moravská Ostrava*

Musím zapomenout

Snažím se zapomenout,
tvé jméno minout.
Nechci tě vidět,
ani hlášku tvou slyšet.
Mé srdce jsi zranil,
ani slzu přítom neuronil.

Snažím se zapomenout,
na tvé oči si nevzpomenout.
Hořká slova pojila se do vět,
náhle byl pro mě zbytečný svět.
Ty jsi mi poslední polibek chtěl dát,
já však musela ti lhát.
Že na spěch mám a rozloučení odolám.
Stokrát jsem si ale přála snad,
poslední polibek ti věnovat.

Snažím se zapomenout,
hned se na zem nesvinout.
Zklamal jsi mě to vím,
větší bolet už neucítím.
Zvednout se, otřepat a jít,
musím dál zase žít.
Co ale vím,
že vidět budu pořád tvůj stín.

*Kristýna Petrovská, 13let
ZŠ, Horymírova, Ostrava – Hrabůvka*

Sen

Můžeme si stokrát něco přát,
verše básní o tom psát,
když však se nám to splní,
splněný sen vystřídá druhý.

Život je jeden velký sen,
mnoho lidí však nezná fairplay.
Jdou si tvrdě za svým snem,
nebojí se bojovat s přítelem.

Na co tak mnoho snahy,
když přítel otočí se k tobě zády?
Svět je plný závisti,
tak, že ho nikdo už neočistí.

*Kristýna Petrovská, 13 let
ZŠ, Horymírova, Ostrava – Hrabůvka*

Rusalka

Když padl na jezero stín,
zelený muž z něj vystoupil.
Pak rozhlédl se po jezeře,
až mu zrak utkvěl na jeho dceře.

„Proč dneska netančíš, moje milá:“
„Tatíčku já bych se utrápila – mě nebaví
tanec, nebaví rej –
chci znát víc o Slunci a lidech kolem něj.“
„A co chceš slyšet moje dcero? O princí, co
chodí na jezero?“
„Vyprávěj otče, vyprávěj! I o družině, co
chodí kolem něj!“
Během tohoto rozhovoru, objevil se čísi stín
v temném boru.
„Moje děti, rychle schovat! Člověk nás jde
pozorovat!“

Princ obrací se k družině mezitím –
„Ach lovci povězte – sním či bdím?
Něco mě k jezeru pořád táhne, celé mé myslí
jezero vládne!“

I když pak odjeli,
krásné víly,
k reji se už nevrátily.
Měsíc byl v tu dobu kulatý,
a jasně svítil nad blaty.

Na blatech bydlí Ježibaba –
ohavná, stará mocná baba.
Nemá už moc dobrý sluch –
ale slyší, že Rusalka na dveře klepe – buch, buch.

„Vím, proč jsi tady a co chceš – věříš, že s tím
zestárneš?
Člověk je jako slizký had, Rusalku nemůže milovat.“

„Já mu věřím Ježibabo,
hlavně mi dej lidské nohy!“
„A co za to?“
„Můj hlas do zálohy!“
„Tak vypij tuto směs
a zmažené lásky už se střež!“
Nad Rusalkou se princ sklání,
myslí, že už ji nezachrání.
Tu Rusalka otevře oči, chce promluvit
a mlčí.

Pak na zámku bydlela,
poznávala lidský svět a lidi –
a nechápala, co na cizí kněžně a jejím majetku
princ vidí.

I když princ jí podvedl
s kněžnou cizí země,
pořád nezanevřela na celé lidské plémě.

Když jednou šla na jezero, svoje sestry uviděla.
„Lásku svou už nezachrániš,
lásce už se neubráníš.
Princi srdce probodni tou stříbrnou dýkou,
když ruce v krvi umyješ,
budeš znovu vílou.“
„To neudělám, nejsem jako lidi –
ti jenom krev a bohatství vidí.“

Když tu noc skočila do vodního ticha,
princ přispěchá a sotva dýchá, volajíc:
„Rusalko, odpusť mi!“
A objímá prázdné vlny ...

Když Rusalku pohltilo jezero,
stala se bludným světlem
a musí lákat pocestné do záhuby, kde ji jenom tuší,
se svým mrtvím světlem a nesmrtelnou duší.

Z těla jejího se pěna stala,
by lodě v bouři ohlídala
a mrtvé námořníky pohřbívala.

*Míša Tobolová, 11 let
Matičnické gymnázium – Moravská Ostrava*

Limericky

**(básničky s 5 verši a rýmovou stavbou
aabba)**

studentů Wichterlova gymnázia, Ostrava – Poruba

Obrovitý vrtulník
narazil mi na kurník.
Zpřerážel mi slepice,
namíchl mě velice,
až jsem zařval: „Kurník!“

Martin Klos, sekunda

Zítra chytну dvojku,
doufám, že ne trojhku.
Jinak nesmím do kina,
musím hlídat Pepína.
Musím mít tu dvojku.

Jan Černý, sekunda

Ach ta moje kniha
to je ale tíha.
Je tam plno věcí,
zbytečné jsou přeci
jak ta moje kniha.

Michaela Ducarová, sekunda

Bavlněný svetr
roztrhal mi setr.
Museli jsme k doktorovi,
byl to svetr fialový.
Ach ten náš pes Petr.

Markéta Rovenská, sekunda

Ta baba je fúrie,
zpívá strašné árie.
Jakmile jí zaskočí,
moje srdce poskočí.
Tlustá je jak avie.

Filip Vysocký, sekunda

Připadá mi divné,
že když někdo plivne
do kaluže tmavé,
že plivanec plave.
Je to prapodivné!

Ondřej Mach, tercie

Náš host:

Kristýna Montagová, kvarta Mendelovo gymnázium Opava

Dneska se přše minulost
tak skrže oko její fialové šály
zkus vidět nebe...

- Vidím pro celou tebe to naše...
a nejspíš vidím mnohem dál -

ach sirko která drápeš pihy
mrazivá skládáš z básní knihy
jsme oškliví lidé s bolavýma packama
holubama ve vlasech z hloubek
lidé

co v kapsách pasé toulek ...mají
...jo, je to bláznovství a v bláznovství se
všichni kají
do maličkého klubka z vesmírných
oběžnic

co ve tvé hlavě

- slov která chtěla bych ti víc než jenom
říct -
svou zbabělostí šály která prosí dítě
- nenos mě budeš nedospělá -
protože než dětství snad i mnohem víc

- a dneska už víš co bys chtěla? -
je pozdě ale
chci tě

Lesy na srdci, mýtina na jazycích

- Už zítra ráno snad -
poprosím o další nádech
muchomůrky plastové.
Se sukní modrou
(Jen kolem jedné nožky),...
co stojí pevně,
pevně v zemi.

Tak daleko od obou, že ten nádech,
vyfouknu prudčeji než před chvílí.
Abych z tvých nejprůhlednějších lesů
vydědila všechny jehličky,
co kdysi dávno pletly čas.

Jak krásně
krásně je mi.

(– kdo tomu věří,
prosím vás? –)

Létat

Utečte, ona se poznává.
Dívka s andělskou tváří,
dítě s očima starců.
Schovejte se do svých Srdcí,
zamkněte lásku do zrcadel,
protože za chvíli se musí rozbít,...
...na její rozdrobené myšlenky
(po celém světě).
Daleko odletíme,
rozhádaní s vlastním stínem....
Nenávidím pohádky a okamžik,
ve kterém toužil být dospělý...,
... i Petr Pan.
Utečte, já se poznávám!

Některý básně

Předcházela jsem ránu
se slzou ve snech jak s hříšníkem
v Ramadánu
/ Byla něčím tak strašně moc jiná,
nutno říct, že byla nepovinná.../

Prší a lidé tlumí chtíče citů,
Co říká déšť? Už těžko zjistím,
možná je sluncem při úsvitu
co spadlo dneska se vším listím.

Popsáno bylo seshora dolů
prý plné básní tak silných, že do
mramoru
samy se vryly paměť
/ Tak silných, ... / dnes jsou závěť – .

Polámaná křídla

V úsměvu pocit
z převleků
včerejška

Předmenstruační břicho,
dnes černá káva spleená
s hltm Světa,...
Opařil se ten
plyšový motýl,
když k peřině se tulil
a moře nenávisti
vyplavilo všechno dětství,...

... ! Jen poslední Bůh o kterém sním !...
(Mluví se mnou tichem a já
jsem šťastná)

.
.

Promlčky

.
. .
.

Tohle jsou víly, přísahám
zůstáváš s ránem ve dlaních
svítáním
chvěješ se v nekonečna
Dva padlí blázni prvně se modlí
chodící námi
sem a tam
Je příslib dotyk, když láskou jsi věčná?

a řekneš-li „věřím“
pak odpovím „sám“

.
. .
.

Odejít snadno kdykoli chceš
nechtít však přežít
odloučení
V kamení malý princ růžemi svými
blokuje překážky k osamění
mámení které přežiješ

Jsou živí bez lásky neživými?

snad řeknu „ano“
však odpověz „kéž“

Zaklínadlo

Ospravedlnění pro Lásku,...
boty které přestaly kdysi dávno šlapat

a ve tvém pohledu
z očí do zpětných zrcátek
vracím se... a vracíš nazpátek.

Rozhryžeme ranní mlhu,
jako i raci rozšmikají záchvěvy šatstva...
až budeme chtít létat,
Až znovu zkusím létat šťastná
a křídla budou oblečená v naivitě

že se nepadá
Láska co uvadá

Z

neubývajícího pláště drobných penízků
za který si dneska nekoupíš vůbec nic
nehty pětiset let staré princezny
a zaklínadla, ... pro která přát si musíš
víc

L
Á
S
K
Y

OBSAH

Obsah

Maluji duhu	5
<i>Petra Kvasnicová</i>	
Život	6
<i>Petra Kvasnicová</i>	
Můj anděl Gabriel	7
<i>Petra Kvasnicová</i>	
Pohled stovky očí	8
<i>Petra Kvasnicová</i>	
Věčná naděje	10
<i>Petra Kvasnicová</i>	
<i>Kamila Blažková</i>	
Můj princ	11
<i>Lenka Mertová</i>	
Potřebuji tě stále víc	12
<i>Veronika Brašová</i>	
Škola a já	13
<i>Dominik Matula</i>	
Cesta časem	14
<i>Anežka a Johana Stavařovy</i>	
<i>Tereza Opršalová</i>	
Chybíš mi	17
<i>Aneta Čubová</i>	
Potkan a potkanice	18
<i>Andrea Vasilková</i>	

Škola volá	19
<i>Tomáš Místecký</i>	
<i>Matyáš Tichý</i>	
Školo, školo.....	19
<i>Tereza Carbolová</i>	
... ..	20
<i>David Rajský</i>	
Dneska ráno.....	21
<i>Tereza Lysková</i>	
Když přijdu ze školy.....	22
<i>Michaela Plchová</i>	
Zimní radovánky.....	24
<i>Dominik Kučera</i>	
Přátelství.....	25
<i>Monika Šišková</i>	
Dveře.....	26
<i>Michael Kolařík</i>	
Ulice	29
<i>Dalibor Košák</i>	
Pro tebe	30
<i>Nikola Handlová</i>	
Ztracená láska.....	31
<i>Nikola Stará</i>	
Mašinka.....	32
<i>Žaneta Kocianová</i>	

Zimní radovánky.....	33
<i>Kateřina Čerkovská</i>	
Vzpomínky.....	34
<i>Pavla Černíková</i>	
Zima.....	35
<i>Hana Černá</i>	
NOC	36
<i>Ondřej Toloch</i>	
TETIČKO Z LOVOSIC	37
<i>Ondřej Toloch</i>	
Povaha	38
<i>Marek Zemek</i>	
Zmatek.....	39
<i>Marek Zemek</i>	
Útěk.....	40
<i>Marek Zemek</i>	
Tajemství lesa	41
<i>Veronika Bystroňová</i>	
Básnička o slušném chování.....	42
<i>D. Dobrý</i>	
Byla to chyba	43
<i>Tereza Bastlová</i>	
Zlobení	45
<i>Patricie Kóšová</i>	

Ět kostí se zápěstím	46
<i>Zuzana Špulerová</i>	
Co se děje na podzim.....	49
<i>Klára Klemensová</i>	
Láska	50
<i>Veronika Černecká</i>	
Místečko	51
<i>Nikola Holubová</i>	
Zima.....	52
<i>Nikola Niedzielová</i>	
Podzim.....	52
<i>Michal Kubica</i>	
Láska	54
<i>Tomáš Kotyk</i>	
Láska ve světě	55
<i>Tomáš Říha</i>	
Sen	56
<i>Matěj Sůto</i>	
Čas	57
<i>Kateřina Jedináková</i>	
Hádky	58
<i>Martina Horváthová</i>	
Ticho a čisto	59
<i>Martina Horváthová</i>	

Vánoce.....	60
<i>Jan Stařinský</i>	
Egypt	61
<i>Karolína Rozehnalová</i>	
Vojevůdce.....	62
<i>Svatopluk Skoupý</i>	
Svět.....	63
<i>Veronika Tyralíková</i>	
Láska a růže	64
<i>Veronika Masná</i>	
Musím zapomenout	66
<i>Kristýna Petrovská</i>	
Sen	67
<i>Kristýna Petrovská</i>	
Rusalka.....	68
<i>Míša Tobolová</i>	
Limericky	72
<i>Martin Klos, Jan Černý, Michaela Ducarová, Markéta Rovenská, Filip Vysocký, Ondřej Mach,</i>	
Lesy na srdci, mýtina na jazycích.....	75
Létat.....	76
Některý básně	76
Polámaná křídla	77
Promlčky.....	78
Zaklínadlo.....	79

Vydalo Středisko volného času,
Ostrčilova 19, Moravská Ostrava,
ve spolupráci s ostravskými základními školami
a gymnázii

za finanční podpory Magistrátu města Ostravy
jako svou 14. publikaci

Sestavila: Eva Bělohlavá

Ilustrace: Štěpánka Macháčková

červen 2008

NEPRODEJNÉ